

איש

השנה

תשמ"ד

מאח

אורי אבנרי

תבורה של יצורים אנושיים יצאה מיעריה עד אל השטח הפתוח, הורוע שיחים. תחילה יצא המנהיג. היה זה גבר קשיש וערמומי. הוא עמד בצל של עץ וסקר בזהירות ובקפדנות את השטח. מבטו חיפש סימנים להימצאות בני-אדם וחיות רעות אחרות בשטח. משנוכח לדעת כי השטח בטוח, יצא מצל העץ. אחריו באו בני-החבורה — תחילה הגברים, שנשאו אלות כבדות, ואחריהם הנשים והילדים. הנשים ראגו לכך שהילדים לא יתרחקו מהן. כמה גברים הלכו מאחור, כדי להבטיח שאיש לא יפגר. הם התקדמו באיטיות, כשהם עוצרים מדי פעם כדי לבדוק את השטח מסביב. לפתע נשמעה קריאת-אזהרה חדה. מישהו ראה מרחוק חבורה אחרת של יצורים אנושיים.

חזרה

אל האדם הקדמון

החבורה כולה קפאה במקומה. הנשים אספו את הילדים והצטופפו בגוש רחוס באמצע. מסביבם הסתדרו הגברים. הצעירים והחזקים התפרסו אינסטינקטיבית במעגל חיצוני, כשהם מצייתים אוטומטית לפקודת המנהיג. לא עלה על דעת איש להפר את פקודתו. כולם למדו מלידה כי הציות המוחלט למנהיג, ראש-החבורה, הוא כורח של הישרדות בשעת-סכנה.

החבורה השנייה הגיבה על הפגישה באותה הצורה בריוק. גם היא נערכה להגנה. בפקודת המנהיג — הגברים החסונים מלפנים. הנשים והילדים מאחור.

כמשך שעה ארוכה בחנו שני המחנות זה את זה. במבטים של פחד, חשד ושינאה. הם השמיעו צעקות גסות, שנועדו לעורר את עצמם ולהפחיד את החבורה השנייה. אילו ראה מחנה אחד שהוא גדול וחזק בהרבה מן השני, היה מנהיגו נותן את הפקודה להסתערות. הגברים של החבורה הגדולה היו מתנפלים על החבורה היריבה כדי להרוג את הגברים ולחטוף את הנשים הצעירות והילדים. חיסול של חבורה אחרת היה מגביר את הסיכוי להישרד, לצוד ציד ולקטוף פירות. הדבר היה גם מגביר את הביטחון השוטף של החבורה. עלידי פילוק יריב פוטנציאלי.

במיקרה זה הסיקו שני המנהיגים כי הכוחות שקולים. פחות או יותר, ושלא כדאי לערוך מלחמה. השבט הראשון נע בזהירות קדימה, כאשר הגברים החסונים סוככים על החבורה כולה. גם החבורה השנייה התחילה לזוז, כשהיא מקפידה לשמור על מרחק גדול בינה ובין האחרת. אף אחת משתי החבורות לא היתה בטוחה שהחבורה האחרת לא תתנפל עליה לפתע. בעומה, כדי לתפוס אותה ברגע של חולשה.

האדם הקדמון בתנועה: כל זר בדרך הוא אויב, בכל רגע בחיים צפויה סכנה